Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 352 695 van 8 september 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat T. BARTOS**
Rue Sous-le-Château 10
4460 GRÂCE-HOLLOGNE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 19 maart 2026 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 17 februari 2026 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: 'RvV-wet').

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 2.44 van de RvV-wet.

Gelet op de beschikking van 23 juni 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 2 juli 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 februari 2026 wordt verzoeker een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor drie jaar opgelegd. Dit is de bestreden beslissing die op dezelfde dag aan verzoeker ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

"*(…)*
Aan de Heer, die verklaart te heten:
Naam: J. (…)
Voornaam: M. (…)
Geboortedatum: (…).2010 (Op 04/01/2026 werd er een leeftijdsonderzoek uitgevoerd, waaruit bleek dat hij wel degelijk meerderjarig is. Hij werd hierna opgesloten in de gevangenis van Hasselt.)
Nationaliteit: Servië
wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied [(2)]. Conform artikel 74/22 en 74/23 van de wet van 15 december 1980, kan de duur van het inreisverbod via een nieuw inreisverbod aangepast worden, indien wordt vastgesteld dat u geen medewerking verleent aan de overdrachts-, terugkeer-, terugdrijvings- of verwijderingsprocedure. Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 17.02.2026 gaat gepaard met dit inreisverbod.
Niettegenstaande betrokkene vrijstelbaar is en een borgsom heeft betaald, wordt hem een inreisverbod opgelegd. Ten einde te voldoen aan het gerechtelijk dossier is het echter voor betrokkene mogelijk om, voorzien van de nodige identiteitsstukken en na opschorting van het inreisverbod, terug te keren naar België.
REDEN VAN DE BESLISSING
Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:
Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:
■ *2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*
Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:
Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 05.01.2026 voor diefstal met braak, inklimming, valse sleutels, feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden. Op 31.12.2025, in de vroege namiddag, werd er een diefstal gepleegd in een woning in Tongeren door drie personen. De geburen van de plaats delict zagen, toen het alarm afging, drie personen vluchten naar een voertuig, Opel Corsa. Uit het onderzoek van de ANPR camera's konden de nummerplaten van het voertuig geïdentificeerd worden en werd het voertuig geseind. Op 03.01.2026 werd het voertuig in Brussel gecontroleerd. Betrokkene was de bestuurder van het voertuig en S. (…) en S. J. (…) waren passagiers. Op het moment van de arrestatie had betrokkene een winterjas aan die gelijkenis vertoonde met de verklaringen van de getuigen van de plaats van de feiten. Tevens verklaart hij dat hij het voertuig van de eigenaar leende op 03.01.2026. Deze jas lag in het voertuig en heeft hij het aangedaan. Betrokkene verklaart dat hij minderjarig is ondanks de botscan die uitwijst dat hij meerderjarig is. Uit de afgelegde verklaringen van de passagiers van het voertuig lijken tal van tegenstrijdigheden in verband met de verplaatsingen, verblijven en dagindeling. Het plegen van vermogensdelicten getuigt van een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendom en druist manifest in tegen de maatschappelijke normen. Dergelijke feiten brengen de slachtoffers niet alleen materiële maar ook morele schade toe. Bovendien veroorzaken deze feiten een toenemend onveiligheidsgevoel in de samenleving. Het plegen van dergelijke feiten getuigt van antisociale persoonlijkheidskenmerken en weinig normbesef. Personen die dergelijke feiten plegen impliceren om die redenen een groot gevaar voor de openbare veiligheid. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.
Artikel 74/11
Betrokkene verklaarde in zijn vragenlijst ingevuld op 29.01.2026 en in zijn interview afgenomen door een terugkeerbegeleider van de Dienst Vreemdelingenzaken op 29.01.2026 dat hij sinds 5 à 6 maanden in België verblijft voor zijn familie; dat hij geen identiteitsdocumenten heeft; dat hij geen duurzame relatie, geen minderjarige kinderen en geen andere familieleden heeft in België; dat hij niet in België heeft gewerkt, noch een opleiding gevolgd; dat hij geen medische problemen heeft die hem zouden belemmeren om terug te keren naar zijn land van herkomst; dat hij niet wenst terug te keren naar zijn land van herkomst. Het is mogelijk dat de betrokkene familie in België heeft. Het wordt niet betwist dat hij zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden. Dit stelt hem echter niet vrij van de verplichting in het bezit te zijn van de in artikel 2 van de wet van 15 december 1980 vereiste binnenkomst- en verblijfsdocumenten. De in artikel 2, eerste lid, 2° van voornoemde wet vereiste documenten hebben immers tot doel een controle uit te oefenen betreffende de identiteit, de burgerlijke staat en het strafrechtelijk verleden van de vreemdeling die het grondgebied wenst te betreden of er wenst te verblijven. Betreffende zijn in België verblijvende familieleden dient vooreerst opgemerkt te worden dat het EHRM het begrip 'gezinsleven' in beginsel beperkt tot het kerngezin. Er dient dan ook nagegaan te worden of er een voldoende 'graad' van gezinsleven kan worden vastgesteld. In de zaak Samsonnikov v. Estonia bevestigde het EHRM op algemene wijze dat het begrip "gezinsleven" geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden. De vreemdeling dient dan ook aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Uit het administratief dossier blijkt dat de betrokkene niet gedaan heeft. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd. Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen. Gelet op voorgaande wordt geen schending van de artikelen 8 en 3 EVRM aangenomen. Bijgevolg heeft de gemachtigde de Minister voor Asiel en Migratie rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.
(…)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 62 en 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het hoorrecht.

Het middel wordt als volgt onderbouwd:

"1.
L'Office des étrangers motive notamment sa décision en raison du fait que le requérant, par son comportement, est considéré comme pouvant compromettre l'ordre public.

Il lui inflige une interdiction d'entrée de 3 ans.

2.
L'article 74/11 de la loi sur les étrangers prévoit que :
« § 1er. La durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas.
La décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée de maximum trois ans, dans les cas suivants :
1° lorsqu'aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire ou; 2° lorsqu'une décision d'éloignement antérieure n'a pas été exécutée.
[2 Le délai maximum de trois ans prévu à l'alinéa 2 est porté à un maximum de cinq ans lorsque :
1° le ressortissant d'un pays tiers a recouru à la fraude ou à d'autres moyens illégaux afin d'être admis au séjour ou de maintenir son droit de séjour;

2° le ressortissant d'un pays tiers a conclu un mariage, un partenariat ou une adoption uniquement en vue d'être admis au séjour ou de maintenir son droit de séjour dans le Royaume.]2
La décision d'éloignement peut être assortie d'une interdiction d'entrée de plus de cinq ans lorsque le ressortissant d'un pays tiers constitue une menace grave pour l'ordre public ou la sécurité nationale.
§ 2. Le ministre ou son délégué s'abstient de délivrer une interdiction d'entrée lorsqu'il met fin au séjour du ressortissant d'un pays tiers conformément à l'article 61/3, § 3, ou 61/4, § 2, sans préjudice du § 1er, alinéa 2, 2°, à condition qu'il ne représente pas [3 une menace]3 pour l'ordre public ou la sécurité nationale.
Le ministre ou son délégué peut s'abstenir d'imposer une interdiction d'entrée, dans des cas particuliers, pour des raisons humanitaires.
§ 3. L'interdiction d'entrée entre en vigueur le jour de la notification de l'interdiction d'entrée.
L'interdiction d'entrée ne peut contrevenir au droit à la protection internationale, telle qu'elle est définie aux articles 9ter, 48/3 et 48/4. ».

L'article 74/11 de la loi du 15 décembre 1980 n'autorise pas l'adoption automatique d'une interdiction d'entrée. Il enjoint d'opérer une évaluation au cas par cas, qu'il encadre en fixant la durée maximale de l'interdiction d'entrée et en énumérant les diverses hypothèses dans lesquelles une interdiction d'entrée ne peut pas être édictée.

La durée de l'interdiction d'entrée doit être fixée en fonction des circonstances propres à chaque espèce. L'article 74/11, § 1er, de la loi du 15 décembre 1980 prévoit que la durée de l'interdiction d'entrée est déterminée « en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas », tout en fixant deux délais maximums.

Le premier délai maximum, de trois ans, concerne le ressortissant de pays tiers qui ne répond pas aux conditions pour bénéficier d'un délai de départ volontaire ou qui n'a pas exécuté une décision d'éloignement antérieure. Le second délai maximum, de cinq ans, concerne le ressortissant de pays tiers qui a commis une fraude au séjour ou un mariage de convenance. Ce délai maximum de cinq ans peut être étendu au-delà pour l'étranger qui présente un danger pour l'ordre public ou la sécurité nationale.

3.
C'est à tort que l'Office des Étrangers indique que le requérant, par son comportement, peut représenter l'ordre public.

L'Office des Étrangers ne démontre pas plus les raisons pour lesquelles le requérant, par son comportement, peut compromettre l'ordre public.

À tout le moins, le requérant reproche à la partie adverse d'avoir mal motivé sa décision quant aux raisons pour lesquelles il considère que la requérante peut compromettre l'ordre public.

Dans le cas présent, le requérant a été privé de liberté en raison d'un mandat d'arrêt décerné à son égard. Cependant, le requérant tentera de prouver son innocence lors de son futur procès devant le tribunal correctionnel compétent. À noter également qu'il dispose toujours à ce stade de la présomption d'innocence.
En tout état de cause, il ne semble pas que la décision litigieuse démontre en quoi le requérant, par son comportement, constitue une menace réelle, actuelle et suffisamment grave pour un intérêt fondamental de la société.

Dans un arrêt n° 301 973 du 21 février 2024, Votre Conseil a estimé, dans une situation en tout point comparable : « En l'espèce, le Conseil constate que la partie défenderesse fixe la durée de l'interdiction d'entrée attaquée à trois ans en estimant que « Eu égard à la gravité de ces faits, on peut conclure que l'intéressé, par son comportement, est considéré comme pouvant compromettre l'ordre public. L'intéressé n'a pas hésité à troubler l'ordre public. Considérant l'ensemble de ces éléments, l'intérêt du contrôle de l'immigration et la protection de l'ordre public, une interdiction d'entrée de 3 ans n'est pas disproportionnée ».
La partie défenderesse avait notamment relevé que « L'intéressé a été contrôlé en flagrant délit de vol à l'étalage (ZP La Louvière le 08/07/2023).

La simple référence à la « gravité des faits », laquelle n'est nullement explicitée, ne peut suffire, en l'espèce, à conclure que la partie défenderesse a bien apprécié si le comportement personnel du requérant constitue un danger actuel et réel pour l'ordre public.
La partie défenderesse doit en effet démontrer que, par son comportement personnel, l'intéressé constitue une menace réelle, actuelle et suffisamment grave pour un intérêt fondamental de la société. En l'occurrence, la partie défenderesse s'est limitée au constat de l'existence d'un procès-verbal constatant une infraction, mais sans avoir procédé à une quelconque appréciation de l'existence d'une menace « réelle et actuelle pour l'ordre public », telle que requise en vertu de la jurisprudence citée supra.

Le Conseil estime, au vu de ces éléments, que la partie défenderesse n'a pas valablement et suffisamment motivé le second acte attaqué en fait, au regard de l'article 74/11, § 1, de la loi du 15 décembre 1980, et de l'interprétation qui doit en être faite, à la lumière de la jurisprudence susmentionnée de la Cour de Justice de l'Union européenne. »

Dans un arrêt du 18 février 2025, le premier président du CCE a mentionné : « La partie défenderesse doit en effet démontrer que, par son comportement personnel, l'intéressé constitue une menace réelle, actuelle et suffisamment grave pour un intérêt fondamental de la société. En l'occurrence, la partie défenderesse s'est limitée au constat de l'existence d'un procès-verbal constatant une infraction, mais sans avoir procédé à une quelconque appréciation de l'existence d'une menace «réelle et actuelle pour l'ordre public », telle que requise en vertu de la jurisprudence citée supra. ».

L'arrêt C-240/17 prononcé le 16 janvier 2018 par la Cour de justice de l'Union européenne précise la portée à donner à la notion de menace pour l'ordre public et la sécurité nationale dans le cadre des décisions de retour et des interdictions d'entrée sur le territoire des États membres.

Selon cet arrêt : « S'agissant, d'une part, de la possibilité pour les autorités finlandaises d'adopter une décision de retour assortie d'une interdiction d'entrée à l'encontre de E. dans ces circonstances, il ressort du libellé même de l'article 6, paragraphe 2, de la directive 2008/115 que ces autorités étaient tenues d'adopter une telle décision de retour et, en vertu de l'article 11 de cette directive, de l'assortir d'une interdiction d'entrée, pour autant que l'ordre public et la sécurité nationale l'imposent, ce qu'il appartient toutefois au juge national de vérifier au regard de la jurisprudence pertinente de la Cour (voir, en ce sens, arrêt du 11 juin 2015, Zh. et O., C□ 554/13, EU:C:2015:377, points 50 à 52 ainsi que 54).

[…] Dans ce cas, il convient de rappeler qu'un État membre est tenu d'apprécier la notion de 'danger pour l'ordre public', au sens de la directive 2008/115, au cas par cas, afin de vérifier si le comportement personnel du ressortissant de pays tiers concerné constitue un danger réel et actuel pour l'ordre public, sachant que la simple circonstance que ledit ressortissant a fait l'objet d'une condamnation pénale ne suffit pas en elle-même à caractériser un tel danger (voir, en ce sens, arrêt du 11 juin 2015, Zh. et O., C□ 554/13, EU:C:2015:377, points 50 ainsi que 54) ». Il incombe dès lors à l'autorité de démontrer que, par son comportement personnel, l'intéressé constitue une menace réelle, actuelle et suffisamment grave pour un intérêt fondamental de la société.

Il apparaît « qu'un État membre est tenu d'apprécier la notion de 'danger pour l'ordre public', au sens de la directive 2008/115, au cas par cas, afin de vérifier si le comportement personnel du ressortissant de pays tiers concerné constitue un danger réel et actuel pour l'ordre public, sachant que la simple circonstance que ledit ressortissant a fait l'objet d'une condamnation pénale ne suffit pas en elle-même à caractériser un tel danger ».

En l'espèce, l'Office des Étrangers ne démontre aucunement en quoi le requérant, par son comportement, constitue une menace réelle, actuelle et suffisamment grave pour un intérêt fondamental de la société.

4.
D'autre part, l'interdiction d'entrée est un acte ayant une portée juridique propre qui ne se confond pas avec celle de l'ordre de quitter le territoire. L'objet de ces décisions est différent. Il en est de même des motifs justifiant leur adoption. En conséquence, l'interdiction d'entrée cause un grief distinct de celui résultant de l'ordre de quitter le territoire. La décision de retour contraint l'étranger à s'éloigner de la Belgique et l'interdiction d'entrée l'empêche d'y revenir. En outre, l'importance du grief, causé par l'interdiction d'entrée, dépend de la durée pour laquelle elle est imposée.

Dès lors que l'interdiction d'entrée était de nature à affecter de manière défavorable et distincte de l'ordre de quitter le territoire les intérêts du requérant, son droit à être entendu impliquait que la partie défenderesse l'invite à exposer également son point de vue au sujet de cette interdiction avant de l'adopter (voir en ce sens : C.E. n° 233.257 du 15 décembre 2015).

Bien que détenu dans un établissement pénitentiaire, le requérant n'a pas été invité à s'exprimer sérieusement et en détail sur sa situation.

Dans l'arrêt « M.G. et N.R » prononcé le 10 septembre 2013 (C383/13), la Cour de Justice de l'Union européenne a précisé que « selon le droit de l'Union, une violation des droits de la défense, en particulier du droit d'être entendu, n'entraîne l'annulation de la décision prise au terme de la procédure administrative en cause que si, en l'absence de cette irrégularité, cette procédure pouvait aboutir à un résultat différent […].

Pour qu'une telle illégalité soit constatée, il incombe en effet au juge national de vérifier, lorsqu'il estime être en présence d'une irrégularité affectant le droit d'être entendu, si, en fonction des circonstances de fait et de droit spécifiques de l'espèce, la procédure administrative en cause aurait pu aboutir à un résultat différent du fait que les ressortissants des pays tiers concernés auraient pu faire valoir des éléments de nature à [changer le sens de la décision] »

Dans un arrêt C-166/13, rendu le 5 novembre 2014, la Cour de Justice de l'Union européenne a indiqué que le droit d'être entendu « fait […] partie intégrante du respect des droits de la défense, principe général du droit de l'Union. Le droit d'être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts » (§§ 45 et 46). Elle précise toutefois que « L'obligation de respecter les droits de la défense des destinataires de décisions qui affectent de manière sensible leurs intérêts pèse ainsi en principe sur les administrations des États membres lorsqu'elles prennent des mesures entrant dans le champ d'application du droit de l'Union ».

Dans un arrêt n° 321 192 du 5 février 2025, Votre Conseil a estimé : « En l'espèce, force est de constater qu'il ne ressort nullement du dossier administratif que le requérant a été informé de l'adoption future de l'interdiction d'entrée querellée et qu'il a pu faire valoir quelconques observations ou été auditionné à cet égard (nous soulignons). En effet, le « Formulaire confirmant l'audition d'un étranger » daté du 10 août 2024, partiellement repris au dossier administratif, fait uniquement référence à l'information du requérant, via une fiche d'informations, de la mesure d'éloignement forcé que l'autorité souhaitait lui imposer et des questions posées, mais ne mentionne nullement l'interdiction d'entrée. ».

Le même raisonnement a été développé par Votre Conseil dans un arrêt n° 318 806 du 18 décembre 2024 : « le Conseil observe qu'il appartenait à la partie défenderesse d'informer le requérant de son projet de prendre une interdiction d'entrée à son encontre, afin que celui-ci puisse évaluer la pertinence des éléments soumis à la partie défenderesse dans le cadre de l'analyse de son dossier (nous soulignons). En l'espèce, dans sa requête introductive d'instance, la partie requérante met en exergue le fait que la prise de l'interdiction d'entrée peut avoir un impact sur sa vie familiale, car il projetait d'introduire une demande de cohabitation légale.

Sans se prononcer sur le bien-fondé de ces éléments, le Conseil estime que sans avoir informé le requérant sur son projet de prendre une interdiction d'entrée, la motivation de l'interdiction d'entrée ne rencontre pas les éléments qui auraient pu être avancés par le requérant si celuici savait qu'un tel acte allait être pris dans son chef. »

Dans un arrêt du n° 296 615 du 7 novembre 2023, Votre Conseil a estimé : « En l'espèce, force est de constater qu'il n'apparait nullement du dossier administratif que le requérant ait été informé de la prise future de l'interdiction d'entrée querellée (nous soulignons) et qu'il ait pu faire valoir des observations ou ait été

auditionné à cet égard. À titre de précision, le Conseil souligne que l'audition par l'Inspecteur de Police en date du 25 juin 2023 a uniquement informé le requérant, via une fiche d'informations, sur la mesure d'éloignement forcée que l'autorité souhaitait lui imposer et sur les questions posées, mais non sur l'interdiction d'entrée.

Il résulte de ce qui précède que le requérant n'a pas pu faire valoir les éléments qu'il aurait souhaités, dont la prise en compte aurait pu amener à ce que « la procédure administrative en cause », spécifiquement l'interdiction d'entrée, « [aboutisse] à un résultat différent ». En effet, le requérant aurait souhaité souligner qu'il souhaitait « poursuivre son activité économique en Allemagne » et que l'acte attaqué affecte « négativement son entrée sur le territoire allemand ».

Sans se prononcer sur la pertinence de ces éléments, le Conseil ne peut que constater qu'en ne donnant pas au requérant la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, ses observations avant l'adoption de l'interdiction d'entrée attaquée, qui constitue une décision susceptible d'affecter de manière défavorable les intérêts de ce dernier, la partie défenderesse n'a pas respecté le droit d'être entendu (nous soulignons) en tant que principe général de droit de l'Union européenne et les droits de la défense.

Par conséquent, les droits de la défense du requérant, notamment le principe 'audi alteram partem, ont été mis à mal dans le cas d'espèce.

La jurisprudence citée est applicable au cas d'espèce et notamment l'arrêt du 18 décembre 2024. Comme le rappelle Votre Conseil dans cet arrêt : « En l'espèce, dans sa requête introductive d'instance, la partie requérante met en exergue le fait que la prise de l'interdiction d'entrée peut avoir un impact sur sa vie familiale, car il projetait d'introduire une demande de cohabitation légale.

Sans se prononcer sur le bien-fondé de ces éléments, le Conseil estime que sans avoir informé le requérant sur son projet de prendre une interdiction d'entrée, la motivation de l'interdiction d'entrée ne rencontre pas les éléments qui auraient pu être avancés par le requérant si celuici savait qu'un tel acte allait être pris dans son chef. »

Le droit d'être entendu n'a pas été respecté alors que le requérant disposait d'éléments à faire valoir par rapport à sa situation administrative.

En l'espèce, le requérant était venu en Belgique afin de rendre visite à sa famille et d'introduire avec son frère qui vit sur le territoire belge une procédure de regroupement familial dès lors qu'il existe entre eux des liens d'interdépendance.

Ils étaient en train de regrouper les documents requis en vue de l'introduction de cette procédure.

Il va de soi que l'interdiction d'entrée litigieuse risque d'être un obstacle à une demande de regroupement familial en Belgique.

La procédure administrative aurait pu aboutir à un résultat différent si le requérant avait été entendu avant la prise de l'interdiction d'entrée litigieuse.

L'interdiction d'entrée étant illégale, il doit être annulé."

2.2. Beoordeling

2.2.1. Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, gaat de Raad ervan uit dat hij de schending van § 2 van dit artikel beoogt aan te voeren.

De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken

of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven, in rechte en in feite, aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu is hieraan voldaan.

In casu wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Daarnaast bevat de bestreden beslissing ook een motivering waarom voor de duur van het inreisverbod gekozen wordt voor een termijn van drie jaar:

"*Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:*
Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 05.01.2026 voor diefstal met braak, inklimming, valse sleutels, feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden. Op 31.12.2025, in de vroege namiddag, werd er een diefstal gepleegd in een woning in Tongeren door drie personen. De geburen van de plaats delict zagen, toen het alarm afging, drie personen vluchten naar een voertuig, Opel Corsa. Uit het onderzoek van de ANPR camera's konden de nummerplaten van het voertuig geïdentificeerd worden en werd het voertuig geseind. Op 03.01.2026 werd het voertuig in Brussel gecontroleerd. Betrokkene was de bestuurder van het voertuig en S. en S. J. (…) waren passagiers. Op het moment van de arrestatie had betrokkene een winterjas aan die gelijkenis vertoonde met de verklaringen van de getuigen van de plaats van de feiten. Tevens verklaart hij dat hij het voertuig van de eigenaar leende op 03.01.2026. Deze jas lag in het voertuig en heeft hij het aangedaan. Betrokkene verklaart dat hij minderjarig is ondanks de botscan die uitwijst dat hij meerderjarig is. Uit de afgelegde verklaringen van de passagiers van het voertuig lijken tal van tegenstrijdigheden in verband met de verplaatsingen, verblijven en dagindeling. Het plegen van vermogensdelicten getuigt van een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendom en druist manifest in tegen de maatschappelijke normen. Dergelijke feiten brengen de slachtoffers niet alleen materiële maar ook morele schade toe. Bovendien veroorzaken deze feiten een toenemend onveiligheidsgevoel in de samenleving. Het plegen van dergelijke feiten getuigt van antisociale persoonlijkheidskenmerken en weinig normbesef. Personen die dergelijke feiten plegen impliceren om die redenen een groot gevaar voor de openbare veiligheid. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.
Artikel 74/11
Betrokkene verklaarde in zijn vragenlijst ingevuld op 29.01.2026 en in zijn interview afgenomen door een terugkeerbegeleider van de Dienst Vreemdelingenzaken op 29.01.2026 dat hij sinds 5 à 6 maanden in België verblijft voor zijn familie; dat hij geen identiteitsdocumenten heeft; dat hij geen duurzame relatie, geen minderjarige kinderen en geen andere familieleden heeft in België; dat hij niet in België heeft gewerkt, noch een opleiding gevolgd; dat hij geen medische problemen heeft die hem zouden belemmeren om terug te keren naar zijn land van herkomst; dat hij niet wenst terug te keren naar zijn land van herkomst. Het is mogelijk dat de betrokkene familie in België heeft. Het wordt niet betwist dat hij zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden. Dit stelt hem echter niet vrij van de verplichting in het bezit te zijn van de in artikel 2 van de wet van 15 december 1980 vereiste binnenkomst- en verblijfsdocumenten. De in artikel 2, eerste lid, 2° van voornoemde wet vereiste documenten hebben immers tot doel een controle uit te oefenen betreffende de identiteit, de burgerlijke staat en het strafrechtelijk verleden van de vreemdeling die het grondgebied wenst te betreden of er wenst te verblijven. Betreffende zijn in België verblijvende familieleden dient vooreerst opgemerkt te worden dat het EHRM het begrip 'gezinsleven' in beginsel beperkt tot het kerngezin. Er dient dan ook nagegaan te worden of er een voldoende 'graad' van gezinsleven kan worden vastgesteld. In de zaak Samsonnikov v. Estonia bevestigde het EHRM op algemene wijze dat het begrip "gezinsleven" geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden. De vreemdeling dient dan ook aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Uit het administratief dossier blijkt dat de betrokkene niet gedaan heeft. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd. Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen. Gelet op voorgaande wordt geen schending van de artikelen 8 en 3 EVRM aangenomen. Bijgevolg heeft de gemachtigde de Minister voor Asiel en Migratie rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing in rechte en in feite onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens

heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.2.2. Waar verzoeker inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de in de bestreden beslissing opgegeven motieven, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, deze bepaling luidde op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen als volgt:

"*§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, met inbegrip van, in voorkomend geval, het gebrek aan medewerking overeenkomstig de artikelen 74/22 en 74/23.*
De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:
1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;
2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.
De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :
1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;
2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.
De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.
§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen bedreiging vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.
De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.
§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.
Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4."

In de parlementaire voorbereiding wordt inzake artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn, benadrukt: "*De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat*" (overweging 6), dat men rekening houdt met "*alle omstandigheden eigen aan het geval*" en dat men "*het evenredigheidsbeginsel respecteert*" (*Parl.St*. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet vereist bij het bepalen van de duur van het inreisverbod aldus een individueel onderzoek naar alle omstandigheden eigen aan het geval, alsook een evenredige afweging van deze omstandigheden.

Gelet op de bewoordingen van artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet heeft de verweerder een ruime discretionaire bevoegdheid voor wat betreft het bepalen van de geldigheidsduur van een inreisverbod.

Uit artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet volgt dat verweerder in beginsel verplicht is een inreisverbod op te leggen "*indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd*". Artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt immers op stellige wijze dat de beslissing tot verwijdering "*gepaard gaat met*" een inreisverbod indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. Deze principiële verplichting tot het opleggen van een inreisverbod is ingevoerd in omzetting van artikel 11, lid 1 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Uit de bewoordingen van artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, en meer bepaald uit het gebruik van het nevengeschikt voegwoord "*of*", blijkt dat de toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet reeds volstaat om een inreisverbod op te leggen. De gemachtigde is dan ook overeenkomstig artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet in principe reeds verplicht om een inreisverbod op te leggen.

Verzoeker betwist dat zijn gedrag een gevaar vormt voor de openbare orde.

Verzoeker gaat eraan voorbij dat hem thans een inreisverbod werd opgelegd op grond van artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, en niet op grond van artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt: "*De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.*" Aangezien voormelde bepaling niet de grond van de bestreden beslissing uitmaakt, en verweerder het openbare orde motief in de bestreden beslissing louter aanwendt om de duur van het inreisverbod van drie jaar te motiveren, maakt verzoeker niet aannemelijk dat verweerder moet aannemelijk maken dat het gedrag van verzoeker van die aard moet zijn dat hieruit een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan afgeleid worden. De verwijzing naar het arrest met nummer 240/17 van 16 januari 2018 van het Hof van Justitie is om die reden dan ook niet dienstig. Waar verzoeker nog verwijst naar 's Raads arresten met nummer 301 973 van 21 februari 2024 en een niet nader gespecifieerd arrest van 18 februari 2025 wordt erop gewezen dat deze arresten geen precedentenwerking hebben zodat met de loutere verwijzing en citering ervan geen onwettigheid wordt aangetoond.

Verder betwist verzoeker ook niet dat hij "*onder aanhoudingsmandaat (werd) geplaatst op 05.01.2026 voor diefstal met braak, inklimming, valse sleutels, feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden.*" Verzoeker betwist evenmin: "*Op 31.12.2025, in de vroege namiddag, werd er een diefstal gepleegd in een woning in Tongeren door drie personen. De geburen van de plaats delict zagen, toen het alarm afging, drie personen vluchten naar een voertuig, Opel Corsa. Uit het onderzoek van de ANPR camera's konden de nummerplaten van het voertuig geïdentificeerd worden en werd het voertuig geseind. Op 03.01.2026 werd het voertuig in Brussel gecontroleerd. Betrokkene was de bestuurder van het voertuig en S. (…) en S. J. (…) waren passagiers. Op het moment van de arrestatie had betrokkene een winterjas aan die gelijkenis vertoonde met de verklaringen van de getuigen van de plaats van de feiten. Tevens verklaart hij dat hij het voertuig van de eigenaar leende op 03.01.2026. Deze jas lag in het voertuig en heeft hij het aangedaan. Betrokkene verklaart dat hij minderjarig is ondanks de botscan die uitwijst dat hij meerderjarig is. Uit de afgelegde verklaringen van de passagiers van het voertuig lijken tal van tegenstrijdigheden in verband met de verplaatsingen, verblijven en dagindeling. Het plegen van vermogensdelicten getuigt van een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendom en druist manifest in tegen de maatschappelijke normen. Dergelijke feiten brengen de slachtoffers niet alleen materiële maar ook morele schade toe. Bovendien veroorzaken deze feiten een toenemend onveiligheidsgevoel in de samenleving. Het plegen van dergelijke feiten getuigt van antisociale persoonlijkheidskenmerken en weinig normbesef. Personen die dergelijke feiten plegen impliceren om die redenen een groot gevaar voor de openbare veiligheid. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.*"

Verzoeker wijst op het vermoeden van onschuld. De Raad benadrukt echter dat het vermoeden van onschuld er niet aan in de weg staat dat verweerder op grond van een eigen onderzoek reeds een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Gelet op de concrete vaststellingen in het aanhoudingsmandaat (zie stuk 36 van het elektronisch administratief dossier zoals het aan de Raad werd overgemaakt), kon verweerder er rekening mee houden dat verzoeker betrokken was bij een woninginbraak. Verzoeker betwist dit ook niet. Het loutere gegeven dat verzoeker nog niet strafrechtelijk werd veroordeeld voor deze feiten maakt niet dat de bestreden beslissing steunt op onjuiste feitelijke gegevens of voorbarig werd genomen of dat in deze beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd geoordeeld dat verzoeker door zijn persoonlijk gedrag kan worden geacht de openbare orde te kunnen schaden.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde minister op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.2.3. Verzoeker betoogt dat hij niet werd gehoord en hij niet op een serieuze manier en in detail zijn situatie heeft kunnen toelichten.

Verzoeker voert aan dat hij elementen met betrekking tot zijn administratieve situatie had willen aanreiken, met name dat hij naar België kwam om zijn familie te bezoeken en hij een aanvraag gezinshereniging in functie van zijn broer, die in België verblijft wilt indienen en er banden van afhankelijkheid met zijn broer zijn en hij bezig is met de nodige documenten te verzamelen om deze aanvraag in te dienen. Verzoeker benadrukt dat het inreisverbod een obstakel vormt om een aanvraag gezinshereniging in België in te dienen. Verzoeker meent dat de uitkomst een ander resultaat gekend had kunnen hebben indien hij voorafgaand aan de bestreden beslissing zou zijn gehoord.

Het recht om in elke procedure te worden gehoord maakt integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, wat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §§ 30 en 34).

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Er wordt op gewezen dat luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38, met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80). Om een dergelijke onregelmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afgeven van een inreisverbod met een duur van drie jaar hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40).

In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

"*Artikel 74/11*
Betrokkene verklaarde in zijn vragenlijst ingevuld op 29.01.2026 en in zijn interview afgenomen door een terugkeerbegeleider van de Dienst Vreemdelingenzaken op 29.01.2026 dat hij sinds 5 à 6 maanden in België verblijft voor zijn familie; dat hij geen identiteitsdocumenten heeft; dat hij geen duurzame relatie, geen minderjarige kinderen en geen andere familieleden heeft in België; dat hij niet in België heeft gewerkt, noch een opleiding gevolgd; dat hij geen medische problemen heeft die hem zouden belemmeren om terug te keren naar zijn land van herkomst; dat hij niet wenst terug te keren naar zijn land van herkomst. Het is mogelijk dat de betrokkene familie in België heeft. Het wordt niet betwist dat hij zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden. Dit stelt hem echter niet vrij van de verplichting in het bezit te zijn van de in artikel 2 van de wet van 15 december 1980 vereiste binnenkomst- en verblijfsdocumenten. De in artikel 2, eerste lid, 2° van voornoemde wet vereiste documenten hebben immers tot doel een controle uit te oefenen betreffende de identiteit, de burgerlijke staat en het strafrechtelijk verleden van de vreemdeling die het grondgebied wenst te betreden of er wenst te verblijven. Betreffende zijn in België verblijvende familieleden dient vooreerst opgemerkt te worden dat het EHRM het begrip 'gezinsleven' in beginsel beperkt tot het kerngezin. Er dient dan ook nagegaan te worden of er een voldoende 'graad' van gezinsleven kan worden vastgesteld. In de zaak Samsonnikov v. Estonia bevestigde het EHRM op algemene wijze dat het begrip "gezinsleven" geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden. De vreemdeling dient dan ook aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Uit het administratief dossier blijkt dat de betrokkene niet gedaan heeft. Er is bijgevolg geen sprake van een familie-

en gezinsleven dat moet worden beschermd. Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen. Gelet op voorgaande wordt geen schending van de artikelen 8 en 3 EVRM aangenomen. Bijgevolg heeft de gemachtigde de Minister voor Asiel en Migratie rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing een vragenlijst in het Italiaans werd voorgelegd en verzoeker deze heeft ingevuld op 29 januari 2026 (zie stuk 39 van het elektronisch administratief dossier zoals het aan de Raad werd overgemaakt). Verzoeker werd voorafgaand aan de vragen erop gewezen dat overwogen werd om hem een inreisverbod op te leggen. Verzoeker werd gevraagd of hij familie heeft in België (zie vraag 8 van deze vragenlijst), hij antwoordde hierop ontkennend.

Verzoeker is thans slecht geplaatst om een schending van het hoorrecht aan te voeren en te duiden dat hij erop had willen wijzen dat hij een broer in België heeft in functie van wie hij een aanvraag gezinshereniging wenst in te dienen en er banden van afhankelijkheid tussen hen zijn. Verzoeker werd immers voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing gehoord, er werd hem letterlijk gevraagd of hij familie heeft in België, waarop verzoeker ontkennend antwoordde.

In het elektronisch administratief dossier zit ook een stuk getiteld "*DID/Verslag interview*" (zie stuk 40) van 10 februari 2026. In dit stuk leest de Raad onder meer het volgende:

"*Aan de betrokkene werd uitgelegd dat hij geen verblijfsrecht heeft in België, en dus het land zal moeten verlaten zodra hij aan zijn gerechtelijke verplichtingen voldaan heeft.*
Hij stelde echter niet naar Italië te willen gaan. Hij heeft hier familie, en een adres, en wil dus hier blijven. (…)

Hij weigerde een vrijwillige vertrekverklaring te tekenen en herhaalde dat hij familie en een adres heeft in België.
Welk het adres is, wou hij niet meedelen.

Noot: in het hoorrecht verklaarde hij geen familie te hebben in België."

En

"*Identificatie*

(…)

Hij heeft de volgende familieleden in België:
Moeder : J. D. (…), °(…)/1988 (geen hit Evibel)
Vader: T. R. (…), °(…)/1988 (geen hit Evibel)
Broer: J. G. (…), °(…)/2016 (geen hit Evibel)

Noot: hij krijgt geen bezoek in de gevangenis."

In de bestreden beslissing kan ook volgend motief worden gelezen:

"*Betreffende zijn in België verblijvende familieleden dient vooreerst opgemerkt te worden dat het EHRM het begrip 'gezinsleven' in beginsel beperkt tot het kerngezin. Er dient dan ook nagegaan te worden of er een voldoende 'graad' van gezinsleven kan worden vastgesteld. In de zaak Samsonnikov v. Estonia bevestigde het EHRM op algemene wijze dat het begrip "gezinsleven" geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden. De vreemdeling dient dan ook aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Uit het administratief dossier blijkt dat de betrokkene niet gedaan heeft. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd.*"

Deze overwegingen zijn conform de rechtspraak van het EHRM. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond.

Verzoeker poneert thans dat er banden van afhankelijkheid met zijn broer zouden zijn en dat hij documenten aan het verzamelen is om een aanvraag gezinshereniging in functie van zijn broer in te dienen.

Verzoeker laat evenwel na om te duiden waaruit die banden van afhankelijkheid zouden kunnen blijken. Door louter te poneren maar op geen enkele manier aan te tonen dat er banden van afhankelijkheid met zijn broer zouden zijn, slaagt verzoeker er niet in om de motieven van de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen.

Geheel ten overvloede, wanneer verzoeker alsnog de nodige documenten heeft verzameld waaruit zou kunnen blijken dat er daadwerkelijk afhankelijkheidsbanden met zijn broer die in België verblijft zouden zijn, staat het hem vrij deze stukken voor te leggen bij een aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod in toepassing van artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet.

Een schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van het Unierecht wordt niet aangetoond.

2.2.4. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op acht september tweeduizend zesentwintig door:

J. CAMU,	kamervoorzitter,
K. VERHEYDEN,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,
K. VERHEYDEN	J. CAMU